

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra KALANUS (1853?)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm03-shoot-idm140319431699328/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

At denne visne Haand kan Krandsen binde,
 Der gjør vor Hytte til en Tempelhal.
 Din Kurv tag med, og Ingen Møle spar!
 Lad Blomsterhandlersken sit Forraad tømme,
 Men inden Middag vær tilbage her!

BARKAS. Min Herskerindes Bud min Fød bevinger.
 (Bort.)

(En Sollehal i Palsæet.)

NICANOR møder MELEAGER.

NICANOR. Hvem seer jeg der? — Velkommen, Meleager!
 Velkommen hjem fra Krigen! Godt, jeg traf dig.
 I tvende Dage, siden Hærens Ankomst,
 Jeg efter dig har spurgt og ledt og rendt;
 Men mellem disse tykke Mæcedoner,
 Og disse tusind Skjolde, Hjelme, Landser,
 Som her i Pasargadæ nu sig krydse,
 En gammel Ven saa let ei støves op.
 Naa, lad mig ret betragte dig — ved Zeus!
 Skjønt næsten to Aar du har været borte,
 Du er endnu den Samme. Indiens Sol
 Har ei et Haar dig krummet.

MELEAGER. Ogsaa dig
 Jeg træffer ved det gamle Huld og Mod.
 Dit Træben selv er ganske uforandret.

NICANOR. Ja, det har trodset baade Tid og Sygdom.

MELEAGER. Og ei dig svigtet paa den lange Reise.
 Det kan jeg lide, at dit Skind du axled
 Og reiste fra Persepolis ilide,
 For strax at hilse paa os.

NICANOR. Roes mig ikke,
 Det var Nødvendighed og ingen Dyd.
 Da Budskab kom til os fra Pasargadæ,
 At Kongen snart med Hæren var ivente,
 Da blev Persepolis mig altfor snæver,
 Og altfor tung dens Luft. Og som det mig gik,
 Saa gik det Alle, der en Draabe græsk Blod
 I Livet havde. Baade Mænd og Qvinder,
 Tilhest og -vogns, var med i Karavanen.

MELEAGER. Ja, mange velbekjendte Skikkelser
 Strax ved vort Indtog traf mit Øie paa.
 Men lad mig høre, hvordan Alt staaer til!
 Hvorledes har du levet?

NICANOR. Godt og slet,
 Som man det tager. Magelige Dage
 Jeg har havt nok af, da jeg her sad hjemme

- Som gammel Invalid og passed Gryden,
Mens i det fjerne Land I lystigt sloges;
Men fast tildøde plintes jeg af Rygter.
- MELEAGER. Saa I med Rygter levet har?
- NICANOR. Tulgavns!
En Posefuld hver Ugedag os bragte,
Og næsten altid høist bedrøvelige.
Snart havde Hæren lidt et Nederlag,
Snart laa hveranden Mand af Feber syg,
Snart hed det sig, jer Proviant var sluppen;
Saa hørte man, at Den og Den var falden,
Saa var det vist, I kom ei meer tilbage,
Saa var det ganske vist, at Kongen selv
Var ei alene død, men lagt paa Baalel.
Og altid med omstændelig Beretning
Kom disse Rygter, og ethvert vi troede,
Til pludselig der kom et andet Rygte,
Som viste klart, det forrige var Løgn.
- MELEAGER. I Stakler, som af Løgn har maattet leve;
Det var en mager Kost.
- NICANOR. En haard og bitter.
Den første ordenlige Trøst vi fik,
Var Synet af den store Drift af Oxer,
Som Kongen skikkede hjem til Macedonien.
Nu, idetmindste, holdt vi det for afgjort,
At Provisanten ei var sluppen.
- MELEAGER. Rigtigt!
Vi havde været meer end oxedumme,
Hvis i en Hungersnød vi havde skilt os
Ved tusind Oxer.
- NICANOR. Det var just vor Tanke,
Dengang med Jubelraab vi hilste Qvæget.
Men da saa Byttet efterhaanden ankom:
Kamelerne med Sækkene paa Ryggen,
Det lange Tog af Vogne, fuldt belæssed',
De hvide Elefanter, styred af
De sorte Slaver, som igjen blev styred'
Af Invaliderne, der vendte hjem;
Da, kan du tænke, blev vort Hjerte lettet.
Persepolis blev til en Sladderby,
Hver saaret Krieger til et sandt Orakel,
Der anholdt blev paa alle Gadehjørner,
Tidt for at svare paa, hvad ei han vidste.
- MELEAGER. Det vil jeg troe. Hvad veed en simpel Krieger
Vel af del Hele?
- NICANOR. Vore Øren fyldtes,